

Arrest

nr. 285 611 van 1 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van
advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 25 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 december 2016 in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd definitief geweigerd op 29 september 2017.

Verzoekster dient op 17 februari 2021 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie op 22

september 2022. Tegen deze beslissing stelt verzoekster geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Ook op 22 september 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 oktober 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G. (...), M. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

en haar 3 minderjarige kinderen:

G. (...), P. (...), geboren te (...) op (...), nationaliteit: Albanië

G. (...), A. (...), geboren te (...) op (...), nationaliteit: Albanië

G. (...) A. (...), geboren te (...) op (...), nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Mevrouw G. (...) M. (...) en haar drie minderjarige kinderen dienden op 12.12.2016 een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Haar zoon, G. (...) P. (...), diende op 18.12.2018 een eigen VIB in. Om die reden werd hun verblijf toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de motieven om internationale bescherming liep. Betrokkene en bij uitbreiding haar minderjarige kinderen wisten dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de VIB's respectievelijk op 22.02.2018 en 29.10.2018 werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is het verblijf van betrokkene en haar minderjarige kinderen niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 6°; 7; 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoger belang van het kind, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“4.1.

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:

“6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;”

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerder een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerder dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

4.3.

Daarnaast is de verweerder bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710, zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942).

Dat de verweerder in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM HET ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekster.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

“De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen zodat er van een verbreking van de

familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.”

(zie stuk 1)

Er staat dus enkel in de bestreden beslissing dat het gezin samen kan vertrekken maar verder wordt er niet ingegaan op het gezins- en familieleven dat hier al is opgebouwd.

Dat de verzoekster, als weduwe, in België verblijft met haar drie minderjarige kinderen.

Dat het gezin haar uiterste best doet en de verzoekster voor haar en haar kinderen een zo goed en stabiel mogelijke thuis wenst te creëren.

Dat de kinderen school lopen in België.

Dat de verweerster op de hoogte is van de schoolgang van de kinderen, daar schoolattesten werden neergelegd in het kader van de regularisatieaanvraag 9bis Vw d.d. 17.02.2021.

*Dat de verzoekster ook de schoolattesten voorlegt van het huidige schooljaar.
(zie stuk 2)*

Dat het hele gezin bijgevolg haar uiterste best doet zich aan te passen conform de Belgische waarden en normen.

Dat ze een kerngezin vormen.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

De verzoekster verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerster een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerster moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De

formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerster de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerster beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de motieven deugdelijk moeten zijn.

Dat de DVZ m.b.t. de minderjarigen enkel verwijst naar de procedure internationale bescherming.

Echter zou het verwijzen naar de 3 onderwerpen, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand er niet voor zorgen dat aan de motiveringsplicht voldaan is. Dat uit de korte vermelding naar de procedure internationale bescherming niet kan worden afgeleid dat er daadwerkelijk een onderzoek naar de persoonlijke situatie en deze voornoemde elementen heeft plaats gevonden.

Dat het bevel nochtans een zware impact zou hebben op het leven van de verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Dat in het licht van de gevolgen die de beslissing met zich mee brengt, de beslissing onredelijk en niet-afdoende werd gemotiveerd.

Dat de verweerster in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert.

Dat ze enkel verwijst naar het feit dat zowel verzoekster, en haar drie minderjarige kinderen het voorwerp uitmaken van een BGV en de gezinskern bijgevolg behouden blijft.

Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen¹ of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden.

Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster een kerngezin heeft in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar genieten.

Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen.

Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familieleven. Het gezin woont aan de (...) GENT.

4.5.

AANGAANDE DE HOGERE BELANGEN VAN DE KINDEREN

Verweerster stelt wat het hoger belang van het kind betreft het volgende:

“Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.”

(zie het stuk 1)

Er wordt hier echter voorbij gegaan aan het eigenlijke belang van de kinderen.

Dat de minderjarige kinderen van de verzoekster worden blootgesteld aan risico's en onzekerheden.

Dat dit kan leiden tot een belemmering van de opvoeding en de ontwikkeling van de kinderen.

De ontwikkeling van het kind kan worden gezien als een dynamische interactie, waarbij individu en omgeving elkaar wederzijds beïnvloeden en deze beïnvloedende factoren aanleiding kunnen geven tot een escalatie van problemen.

Dat de kinderen dan ook al sinds hun aankomst in ons land naar school gaan.

Dat dit ook blijkt uit de regularisatieaanvraag d.d. 17.02.2021. Dat ze tijdens deze belangrijke levensjaren hun persoonlijkheid vormen.

Dat ze de waarden en normen overnamen en aan hen eigen maakten. Dat ze hun uiterste best deden om bij de ‘Belgische jeugd’ te behoren.

Verder, om alsnog in te gaan op de motivering van het recht op scholing, legde de verzoekster in het kader van haar regularisatieaanvraag d.d. 17.02.2021 de schoolattesten en documenten van België voor.

Dat ze hier thans school lopen en dat het schooljaar op heden volop aan de gang is.

Dat verzoekster ook de schoolattesten voorlegt van het huidige schooljaar.

(zie stuk 2)

Dat het aldus onverantwoord zou zijn om de kinderen te midden van hun opleiding weg te halen en terug te sturen naar een land waar het scholingssysteem allerminst naar behoren is.

Dat de kinderen in casu reeds sinds hun aankomst naar school gaan in België. Dat ze hier een leven uitbouwden, onder meer een sociaal netwerk.

Dat de verzoekster bovendien wenst op te merken dat het scholingssysteem in Albanië van minder goede kwaliteit is dan in België en de toekomst van de kinderen in het gedrang zou brengen.

Dat in het licht van de hogere belangen van het kind (die infra worden besproken) dient te worden rekening gehouden met het scholingssysteem in Albanië.

“Whilst schools in Albania have made tremendous progress in recent years, Albania remains a low-ranked country as far as PISA results are concerned. In Table 3 below, Albania’s mean scores in reading mathematics and science from PISA in 2000, 2009, 2012, and 2015 are listed; in Table 4, Albania’s mean scores are compared with the Education Policy Review: Issues and Recommendations ■ Albania14benchmark of the OECD average and the 2015 top performer, Singapore. As evident in the tables, Albania is gradually improving its educational performance on PISA, and this represents one indication of improvement in students’ learning outcomes.” (zie <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000247993>)

Dat de hogere belangen van de kinderen vrij miniem worden behandeld.

Dat de bestreden beslissing allerminst of althans onvolledig rekening heeft met de hogere belangen van de kinderen. Dat stellen dat het kerngezin samen zou blijven onvoldoende is om te kunnen spreken van een redelijke motivering in het licht van de hogere belangen van het kind.

Dat dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de kinderen en het privé- en gezinsleven in België ten aanzien van het leven in Albanië.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar die bovenstaande situaties en de familiale toestand van verzoekster en de minderjarige kinderen.

4.6.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet, zij zet echter niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling precies schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen. De gemachtigde preciseert dat verzoekster in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende, dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd. Aldus is het verblijf van verzoekster en haar kinderen niet langer gewettigd gezien de termijn van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen is verstreken. Verzoekster betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek ten aanzien van de motieven uiteenzet, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen en verzoekster hiervan tevens de schending aanvoert. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekster voert aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing moet rekening houden met de in artikel 7 van de vreemdelingenwet vermelde ‘hogere rechtsnormen’. Ze verwijst hierbij naar artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens verzoekster heeft verweerder totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven. Er wordt volgens haar niet ingegaan op het gezinsleven dat zij in België hebben uitgebouwd. Ze stelt dat haar kinderen schoollopen in België en dat het hele gezin zijn uiterste best doet om zich aan te passen aan de Belgische waarden en normen.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven door verweerder niet wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.”

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar ze stelt dat er totaal geen rekening wordt gehouden met haar gezinsleven. Integendeel, verweerder heeft hieromtrent uitdrukkelijk gemotiveerd en verzoekster brengt geen middelen aan die deze motieven kunnen ontkrachten. Het bestreden bevel wordt immers inderdaad aan alle leden van het gezin afgegeven, zowel verzoekster als haar minderjarige kinderen moeten het grondgebied verlaten. Verzoekster toont niet aan dat zij omwille van de bestreden beslissing van elkaar zullen worden gescheiden.

Waar verzoekster gewag maakt van een integratie in de Belgische samenleving en het feit dat haar kinderen hier schoollopen, doelt zij in wezen op een privéleven dat ze hebben opgebouwd in België. In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. In het administratief dossier bevinden zich enkele attesten waaruit blijkt dat verzoekster Franse taallessen volgt. In haar verblijfsaanvraag voert verzoekster daarnaast aan dat ze een ruime vrienden- en kennissenkring heeft. Ter ondersteuning hiervan legt ze één getuigenverklaring voor. Ook legt ze een huurcontract en een Belgische bankrekening voor. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot enkele algemeenheden die slechts worden ondersteund door één getuigenverklaring, die hoe dan ook nietszeggend is. Verzoekster toont met deze elementen niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aanzien. Het is belangrijk aan te stippen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een periode waarin zij zich zeer goed bewust was van het feit dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van dit privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bestaan, noch brengt zij enig ander bewijs van haar integratie bij.

Wat betreft het schoollopen van de kinderen, bevinden er zich in het administratief dossier een aantal schoolattesten ter staving van het feit dat de kinderen Nederlandstalig onderwijs volgen. Er kan te dezen dienstig worden verwezen naar de beslissing van de gemachtigde van 22 september 2022 waarin hij verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis onontvankelijk verklaart. Overigens werd voormelde beslissing op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht als de bestreden beslissing. Daarin motiveert de gemachtigde als volgt:

“Het feit dat haar drie kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook de bewering dat haar kinderen geen ander onderwijs kennen in Albanië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, betrokkene en de kinderen kwamen in december 2016 naar België. De twee oudste kinderen waren toen respectievelijk 9 jaar en 7 jaar. Gezien hun leeftijd moeten zij dus reeds een zeker onderwijs hebben genoten in Albanië. Betrokkene toont hoe dan ook niet aan dat de kinderen een zodanige taal- en culture achterstand hebben dat ze in Albanië niet zouden kunnen aansluiten op school.”

Aldus dient te worden besloten dat het schoollopen van de kinderen in Albanië kan worden verdergezet. Minstens toont verzoekster het tegendeel niet aan. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze het privéleven door de bestreden beslissing wordt geschonden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet weerhouden. Aangezien artikel 7 van het Handvest dezelfde draagwijdte heeft, wordt hiervan evenmin een schending aangetoond.

Verzoekster vervolgt dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt, daar uit de bewoordingen van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder een daadwerkelijk onderzoek naar haar persoonlijke situatie heeft gedaan. In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene als haar minderjarige kinderen zodat er van

een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan."

Verzoekster toont niet *in concreto* aan waarom dit onderzoek gebrekkig zou zijn. Zo kan ze bijvoorbeeld niet worden gevolgd waar ze voorhoudt dat verweerder enkel kort zou hebben verwezen naar de procedure internationale bescherming. Verweerder heeft immers, naast de verwijzing naar de procedure omtrent het verzoek om internationale bescherming, de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet één per één beoordeeld. Wat betreft het hoger belang van de kinderen, voert verzoekster aan dat haar kinderen zullen worden blootgesteld aan "*risico's en onzekerheden*". Zij meent dat het onverantwoord is om de kinderen temidden van hun opleiding uit hun omgeving weg te halen, zeker nu het Albanese scholingssysteem van minder goede kwaliteit is. Met een dergelijk vaag en algemeen betoog toont verzoekster echter niet aan dat het hoger belang van haar kinderen door de bestreden beslissing wordt geschonden. Immers heeft verweerder het element betreffende de scholing reeds beoordeeld in de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 september 2022, een beslissing waartegen verzoekster geen beroep heeft ingesteld. Verzoekster weerlegt niet dat de kinderen in Albanië ook naar school kunnen gaan. De bewering dat het Albanese onderwijs ondergeschikt zou zijn aan het Belgische onderwijs, doet hier geen afbreuk aan. Ook preciseert verzoekster geenszins aan welke risico's haar kinderen precies zullen worden onderworpen. Tenslotte bemerkt de Raad dat, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, het in het hoger belang van de kinderen is dat zij niet van hun moeder worden gescheiden en dat zij haar situatie volgen. Een schending van het hoger belang van het kind wordt niet aangetoond.

De Raad merkt volledigheidshalve nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN